

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ἑκουρυσίου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηδὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίᾳ δραχμῆς 120. Ἐξά-
μηνη δραχ. 65. Τρίμηνη δραχ. 35.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράμμα διατιμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὁμοίων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλήνων Κρατῶν σελήνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΘΗΣ - ΕΚΔΟΥΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθῆστος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐυριπίδου ἑριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθήναι, 27 Ἰουλίου 1940

Ἔτος 82ον.—Ἀριθ. 35

Ἡ μικρὴ Πριγκήπισσα

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑΠὸ F. H. BURNETT

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Ὅταν ἔφυγε, ἡ Σάρα ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμή ἀκίνητη μὲς στὴ μέση τῆς σοφίτας τῆς μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ παράθυρο. Τὸ ἀντίκρουσμα τοῦ Ἰνδοῦ μὲ τὸ ἐξωτικὸ κοστούμι του, τοὺς τόσο εὐλαβικοὺς του τρόπους, ὅλα αὐτὰ ξυπνοῦσαν μέσα τῆς ἕνα πληθὸς θλιβερῆς καὶ γλυκῆς μαζὶ ἀναμνήσεις. Τὴ παράξενο ποὺ τῆς φαίνονταν νὰ σκέπτεται πῶς αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ Σάρα, ἡ περιφρονημένη ὑπηρετριάλα τοῦ σχολείου, ποὺ μιὰ ὥρα πρὶν ἢ μαγεύρισα τὴν εἶχε κάνει σκουπίδι, τώρα καὶ λίγα χρόνια μόλις βρισκόταν περιτριγυρισμένη ἀπὸ ἕνα πληθὸς ὑπηρέτες, σὺν τὸν Ράμ Ντάς, ποὺ ἔσκυβαν ταπεινὰ τὸ κεφάλι τους κάθε φορὰ ποὺ θὰ τύχαινε νὰ τοὺς μιλήσῃ. Ἦταν στ' ἀλήθεια ἕνα ὄνειρο μακρυνὸ καὶ ξεχασμένο ποὺ δὲν θὰ ξαναγύριζε ποτέ. Γιατὶ πῶς μπορούσε ν' ἀλλάξῃ ἡ σημερινὴ τῆς ζωὴ; Ἡ πολὺ καλά τὴ μέλλον τῆς προετοίμαζε ἡ μίς Μιντσιὸν. Ὅσο θὰ ἦταν ἀκόμη πολὺ μικρὴ γιὰ νὰ μπορούν νὰ τὴ χρησιμοποιήσουν γιὰ δασκάλισσα, θὰ ἐξακολουθοῦσαν νὰ τὴ χρησιμοποιοῦν γιὰ ὑπηρετρία, ἀλλὰ εἶχαν κιόλας τὴν ἀπαίτηση νὰ μὴν ξεχνᾷ ὅσα εἶχε μάθει καὶ μάλιστα νὰ πλουτίσῃ ἀκόμη τὶς γνώσεις τῆς, ἀγνωστο ὅμως μὲ τί θαυμαστὸ τρόπο, ἀφοῦ δὲν παρακολουθοῦσε κανένα μάθημα. Ὅσο ἡ καθύμνη ἡ Σάρα μελετοῦσε μοναχὴ τῆς καὶ περνοῦσε σχεδὸν ὅλα τὰ βράδια τῆς μελετώντας ὥρες ὀλόκλη-

ρες στὴ μοναχικὴ καμαρούλα τῆς. Πότε πότε τὴν ἐβαζαν νὰ δίνῃ σὺν πρόχειρες ἐξετάσεις, καὶ ἤξερε πῶς ἂν οἱ ἀπαντήσεις τῆς δὲν ἦταν ἱκανοποιητικῆς, θὰ τὴν τιμωροῦσαν αὐστηρότατα. Κατὰ βάθος ἡ μίς Μιντσιὸν ἐγνώριζε πολὺ καλά ὅτι ἡ Σάρα εἶχε τέτοιο πόθο γιὰ μάθηση, ὥστε ἦταν ἐντελῶς περιττὸ νὰ τὴν βάζουνε ν' ἀκούῃ τὴν παράδοση. Τὴν ἔφτανε νὰ διαβάσῃ τὰ βιβλία. Ὅ,τι ἔβρισκε σ' αὐτὰ θὰ τὸ ἀφομοίωνε καὶ μέσα σὲ λίγα χρόνια θὰ ἦταν κιόλας σὲ θέση νὰ διδάσῃ. Τότε λοιπὸν θὰ τὴ φόρτωναν πάλι μὲ ὅλες τὶς ἀγγαρεῖες

Μπορεῖ νὰ φορᾷ κουρέλια καὶ τὰ παπούτσια μου νὰ εἶναι τρύπια, μὰ μέσα μου βαθεῖα εἶμαι πάντα μιὰ πριγκήπισσα. Δὲν θάξιζε τίποτε νὰ φέρομαι σὺν πριγκήπισσα ἀν' ἡμουν ντυμένη στὰ χρυσὰ καὶ σὲ μεταξωτὰ; ἄξιζει πολὺ περισσότερο ἂν μπορῶ νὰ τὸ κάνω ἔτσι ὅπως εἶμαι τώρα. Ἄς πάρω γιὰ παράδειγμα τὴ Μαρία - Ἀντουανέττα: δταν βρισκόταν στὴ φυλακὴ, καὶ φοροῦσε ἕνα ἄθλιο μαῦρο φουστάνι χιλιομπαλωμένο, καὶ τὰ μαλλιά τῆς εἶχαν γίνει κάτασπρα, ἦταν πιδ βασιλίτσα ἀπ' ὅτι μέσα στὴν Ἀδλὴ τῆς. Ὁ ὄχλος τοῦ οὐρλιάζε δὲν τῆς προξενόσε κανένα φόβο. Γιατὶ ἦταν πιδ δυνατὴ ἀπ' ὅλους τοὺς ἐχθροὺς τῆς, ἀκόμη κι' ὅταν τὴν ἀνέβασαν στὸ ἱκρίωμα καὶ τῆς ἐκοψαν τὸ κεφάλι.

Ἡ Σάρα περνοῦσε ὅλα τὰ βράδια τῆς μελετώντας. (Σελ. 305, στ. α')

τὶς σχετικῆς μὲ τὸ νοικοκυριό. Θὰ τῆς ἔδιναν λίγο πιδ εὐπρόσωπα φορέματα, ἡ Σάρα ὅμως ἤξερε πῶς θὰ ἦταν ἀχαρα καὶ πῶς πάντα θὰ εἶχε ὄψη ὑπηρετρίας. Αὐτὸ θὰ ἦταν τὸ μέλλον τῆς καὶ ἔτσι παρουσιαζόταν μπρὸς στὴ Σάρα, καθὼς στεκόταν στὴ μέση τῆς κάμαράς τῆς κι' ὄνειροπολοῦσε.

Ἰσπερὰ τῆς ἤρθε μιὰ σκέψη ποὺ τῆς ἔφερε πάλι χροῦμα στὰ μάγουλά τῆς κι' ἔδωσε μιὰ νέα λάμψη στὰ μάτια τῆς.

—Ὅ,τι κι' ἂν γίνῃ, σκέφθηκε, ἕνα πράγμα δὲν θ' ἀλλάξῃ ποτέ.

τὴν ἀνούφωνα πάνω ἀπ' ὅλο τῆς τὸ περιβάλλον. Μποροῦσε μάλιστα νὰ ἐνοσῇ κανεὶς ὅτι δὲν ἀκούγε τὰ ταπεινωτικὰ λόγια ποὺ τῆς ἔλεγαν, ἢ, τοῦλάχιστον, ὅτι τὰ λόγια αὐτὰ περνοῦσαν ἀπὸ πάνω τῆς χωρὶς νὰ τῆς κάνουν καμμιά ἐντύπωση. Πολλῆς φορῆς, ἐκεῖ ποὺ εἶχε παραλάβει τὴ Σάρα καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὴν πληγώσῃ καὶ νὰ τὴν προσβάλλῃ ἔσο πιδ πολὺ μπορούσε μὲ τὰ λόγια τῆς, ἔβλεπε τὰ μάτια τῆς μικρῆς ν' ἀλλάζουσαν ἔκφραση, τὸ βλέμμα τῆς νὰ μὴν εἶναι πιδ βλέμμα παιδιοῦ καὶ νὰ φαίνεται φωτισμένο ἀπὸ μιὰ ἐ-

— Καλώς τον, τοῦ εἶπε. Δὲν θὰ ξαναφύγῃς ἀπ' τὸ παλάτι μου κι' ἀπὸ κοντά μου. Σὲ κρατῶ γιὰ βασιλικὸ Γελοιοποιό. Μ' ἔκαμες καὶ γέλασα πολύ, λοιπὸν ἡ δουλειά σου στὸ ἐξῆς θὰ εἶναι νὰ μὲ κἀνῃς νὰ γελῶ. (Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ AL. BADIN

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Κ'.
Χαρῆς Ἐδαγγέλια.

Ἦστερα ἀπὸ δυὸ ὥρες ὁ ἄνεμος ἔπεσε καὶ ὁ ἥλιος φάνηκε πάλι σὰν καὶ πρῶτα λαμπρὸς. Ἄν δὲν ἦταν κατὰ γῆς ὄλο κείνο τὸ πυκνὸ στρώμα τῆς ἄμμου, κανεὶς δὲν θὰ μπορούσε νὰ βάλῃ μὲ τὸ νοῦ του, ὅτι λίγη ὥρα πρὶν εἶχε γίνῃ τὸ κακὸ ἐκεῖνο καὶ δλόκληρη αὐτὴ ἡ συμφορά.

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Ἄλλα γύρω ἐσκοτίσθηκαν καὶ τὸ κάθε τι φαινόταν σὰν νὰ εἶχε σκεπαστῇ μὲ ἓνα λεπτότατο ὕψασμα ποῦ ἔδραζε φωτιές. Ὁ οὐρανὸς ποῦ ἦταν πρὶν γαλάζιος ἐγίνε μολυβδῆς καὶ σκεπάσθηκε ἀπὸ κοκκινωπὰ σύννεφα. Τὴν ἴδια ὥρα ἀρχισε νὰ φυσᾷ δυνατὸς καυτερὸς ἀέρας σὰν τὸν ἀτμὸ ποῦ βγαίνει ἀπὸ τὸ καζάνι.

Ἡ σκόνῃ ἐσκέπασε τὰ παιδιὰ, ὁ καυτερὸς ἀνεμος τοὺς στράβωνε τὰ μάτια, ἡ ἀνυπόφορη ζέση τοὺς ἔκαιγε τὸν λαιμὸ.

Τί νὰ κάνουν;
Στάθηκαν κατατρομαγμένοι χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ καταλάβουν τί συμβαίνει.

Ὁ καυτερὸς ἐκεῖνος ἀνεμος ἦταν αὐτὸς ποῦ λένε σιμόν, δηλαδὴ ὁ ἄνεμος τῆς ἐρήμου Σαχάρας, ποῦ μὲ τὴν πνοή του μαραινεὶ κάθε βλάστηση καὶ σκάζει τὰ ζῶα καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Τὰ φύλλα τῶν δένδρων ξεραίνονται ἀμέσως καὶ σκάζουν. Ἐνῶ τὰ ζῶα μὲ τίς τρίχες τοὺς καμμένες, τὴ γλώσσα κρεμασμένη ἔξω ἀπὸ τὸ στόμα τους, τὰ μάτια γεμάτα αἷμα φεύγουν γιὰ νὰ κρυφθοῦν ἔπου παραθᾶσουν γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὸν φοβερὸ ἐχθρὸ.

Οἱ Ἀραβες μόλις καταλάβουν ὅτι ἔρχεται ὁ σίφουνας αὐτὸς τυλίγονται στὰ μπουρνούζια τους ὅσο πιὸ σφιχτὰ μποροῦν καὶ κάθονται κατὰ γῆς πίσω ἀπὸ τὸν τοίχο τῆς καλύβας τους ἔτσι ποῦ ὁ καυτερὸς ἀέρας νὰ βρῆσκη ὅσο τὸ δυνατό μικρότερο μέρος ἀπ' τὸ σῶμα τους.

Ἀλλὰ οἱ μικροὶ Καστέρα τὰ ἔχασαν καὶ νόμισαν πὼς ἦρθε πιά ἡ τελευταία τους ὥρα.

Ταῦτιά τους ἐβούζαν, τὰ μάτια τους θάμπωσαν, τὸ δέρμα τους ἐγίνε τόσο ζερὸ ποῦ νόμιζαν πὼς θ' ἀνοίξῃ, ἀνέπνευαν μὲ μεγάλη δυσκολία καὶ τὰ μέλη τους εἶχαν τόσο παραλύσει ποῦ σὲ λίγο ἔπεσαν κάτω καὶ οἱ τρεῖς. Κακόμοιρα παιδιὰ!

Ὁ Γιάννης παραμέρισε τὰ κλαδιὰ καὶ εἶδε μιὰ νέα ποῦ ἔπλενε στὸ ποτάμι. (Σελ. 308, στ. γ')

Τὰ τρία παιδιὰ βρίσκονται ἐκπλωμένα χάμω καὶ ἀναίσθητα ἐκεῖ ποῦ εἶχαν πέσει, ἀνάμεσα στὶς ροδοδάφνες στὴν ἄκρῃ τοῦ ποταμοῦ, ἐνῶ ἡ λεπτὴ ἄμμος ἔχει σκεπάσει τὰ σώματά τους, σὰν ἓνα σεντόνι σταχτερό.

Ὁ Γιάννης ἦλθε πρῶτος στὸν αὐτὸ του. Τὰ χέρια του καὶ τὰ πόδια του τὰ αἰσθανόταν κατακαρμμένα, τὸ κεφάλι του γύριζε καὶ ταῦτιά του βούιζαν.

Στὴν ἀρχὴ δὲν θυμόταν τί εἶχε συμβῆ ἢ σὲ λίγο ὅμως τὰ θυμήθηκε ὅλα. Δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα ποῦ ἐλευθερώθηκαν καὶ ἀπὸ τὴ ζάλη καὶ τὰ πόδια τους ἀρχισαν νὰ ξεμουδιάζουν. Μόνο ποῦ ἡ βουὴ τῶν αὐτιῶν

τοὺς δὲν ἔπαυε. Ἀλλὰ πάλι δὲν ἦταν καθ' αὐτὸ βουή. Ἐμοιαζε σὰν νὰ κοπάναιε κανεὶς ρυθμικά μ' ἓνα ξόλινο σφυρὶ ἢ καλύτερα τὸν κρότο ποῦ κάνουμε ὅταν περπατᾷμε γρήγορα καὶ πατάμε σὲ νερά. Καὶ ἡ ἐντύπωση αὐτὴ ἦταν τόσο καθαρή, ποῦ ὁ Γιάννης νόμιζε πὼς πραγματικά ὁ θέρους αὐτὸς ἐρχόταν ἀπὸ κάποιον ἐκεῖ κοντὰ καὶ δὲν ἦταν ἡ βουὴ τῶν αὐτιῶν του.

Ἀνασηκώθηκε λοιπὸν, στηρίχθηκε στὸν ἀγκῶνα του, παραμέρισε τὰ πυκνὰ κλαδιὰ τῆς ροδοδάφνης ποῦ πίσω τους ἀκουγόταν τώρα ὁ κρότος καθαρώτερα καὶ τί βλέπει;

Δέκα βήματα πιὸ πέρα, μιὰ νέα ποῦ χοροπηδοῦσε στὸ ποτάμι κι' ἔπλενε ὅπως συνηθίζουν στὰ μέρη ἐκεῖνα. Δηλαδή πατοῦσε τὰ ροῦχα μὲ τὰ πόδια τῆς πολὺ γρήγορα, κι' ὅστερα τὰ ἐγύριζε μὲ τὰ μεγάλα δάκτυλα τῶν ποδιῶν τῆς, καὶ πάλι τὰ πατοῦσε ὡς ποῦ νὰ καθαρίσουν καλά. Αὐτὸς λοιπὸν ἦταν ὁ κρότος ποῦ ἀκουγε ὁ Γιάννης καὶ δὲν ἤξερε πὼς νὰ τὸν ἐξηγήσῃ.

Ἡ νέα εἶχε τὸ πρόσωπό τῆς ξεσκέπαστο, στὸ κεφάλι φοροῦσε ἓνα μαῦρο σαρίκι καὶ στὴν πλάτη εἶχε ριγμένο ἓνα πράγμα σὰν χλαμῦδα.

Ὁ Γιάννης τὰ ἔχασε ἅμα τὴν εἶδε ἀλλὰ κι' ἐκεῖνη δὲν ἐσάστισε λιγώτερο καθὼς τὸν εἶδε νὰ ξεπροβάλλῃ ἀνάμεσα ἀπ' τὴ ροδοδάφνη. Γι' αὐτὸ τὴν πρώτη στιγμή ἔκανε νὰ πάρῃ τὰ ροῦχα καὶ νὰ φύγῃ. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Γιάννης ἦταν παιδί καὶ τὸ πρόσωπό του φαινόταν ἡμέρο καὶ λυπημένο, πήρε θάρρος καὶ στάθηκε, κοιτάζοντάς τον μὲ περιέργεια καὶ χαμογελώντας.

Τὸ γλυκὸ ἐκεῖνο χαμόγελο ἔδωσε θάρρος στὸν Γιάννη. Ἔτσι βγήκε ἀμέσως ἀπὸ τίς ροδοδάφνες, πήγε κοντὰ στὴ νέα καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ λυπηθῇ καὶ αὐτὸν καὶ τ' ἀδελφία του καὶ νὰ μὴν τοὺς ἀφήσῃ νὰ πεθάνουν στὴν ἐρημο. Ὁ Γιάννης τὴν παρακαλοῦσε, χωρὶς νὰ σκεφθῇ πὼς ἡ νέα μπορούσε νὰ μὴν καταλαβαίνῃ. Καὶ τὸ σκέφθηκε μόνο ὅταν τὴν εἶδε νὰ τὸν κοιτᾷ σὰν νὰ τοῦ ἔλεγε: Δὲν καταλαβαίνω, παιδί μου, τί μοῦ λές.

Τότε ὁ Γιάννης ἔδειξε μὲ τὸ χέρι του τὴν ροδοδάφνη ποῦ βρίσκονταν

ἀκόμη ἐκπλωμένοι καὶ ἀναίσθητοι ὁ Μιχαλάκης κι' ὁ Φραγκίσκος.

Τότε ἡ νέα μπήκε ἀμέσως στὸ νόημα. Ἀφήνει τὰ ροῦχα καὶ τρέχει ἀμέσως πρὸς τὰ παιδιὰ, ἀρπάζει τὸν Φραγκίσκο καὶ τὸν φέρνει στὸ ποτάμι, τὸν ἀκουμπᾷ χάμω καὶ γονατίζοντας κι' ἐκεῖνη τοῦ βρέχει τὰ μνηρίγια καὶ τὸ μέτωπο καὶ τὸν χτυποῦσε στὴν παλάμη ὡσπου ὁ μικρὸς ἀνοιξε τὰ μάτια.

Ὁ Φραγκίσκος δὲν τρόμαξε καθόλου ὅταν εἶδε σκυμμένο ἀπὸ πάνω του τὸ μελαψὸ ἀλλὰ γλυκὸ πρόσωπο τῆς νέας κι' ὅπως ἦταν ἀκόμη ἐκπλωμένος, τῆς ἐχαμογέλασε ὅπως θὰ χαμογελοῦσε τῆς μητέρας του. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ ἄπλωσε τὰ χεράκια του καὶ τὰ πέρασε γύρω στὸ λαιμὸ τῆς. Τότε ἐκεῖνη τὸν πήρε στὴν ἀγκαλιά τῆς καὶ τὸν ναούρισε σὰν νάταν μικρὸ, ὡσπου ὁ Φραγκίσκος ἀποκοιμήθηκε ἡσυχα.

Τότε ἡ νέα ἔβγαλε σιγὰ σιγὰ τὰ χέρια τοῦ μικροῦ ἀπὸ τὸν λαιμὸ τῆς, καὶ τὸν ἀκούμπησε χάμω σὲ μιὰ σκιά καὶ ἀπὸ κεῖ πήγε κοντὰ στὸν Μιχαλάκη ποῦ ὁ Γιάννης προσπαθοῦσε νὰ συνεφέρῃ.

Ὁ Μιχαλάκης, εἴτε γιὰτὶ ἦταν λιγώτερο ἀποκαμομένος, εἴτε γιὰτὶ ἦταν πιὸ δυνατὸς ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ του, στάθηκε ἀμέσως στὰ πόδια του.

Ἡ συμπαθητικὰ καὶ πονόφυχη νέα πήρε στὴν ἀγκαλιά τῆς πάλι τὸν Φραγκίσκο καθὼς κοιμότανε, καὶ νεύοντας στὰ παιδιὰ νὰ τὴν ἀκολουθήσουν, τράβηξε ἴσια γραμμὴ ἔχοντας πίσω τῆς τὸ ποτάμι.

Σὲ λίγο τὸ μικρὸ καραβάνι ἀπάντησε γυναῖκες ντυμένες στὰ ὀλόσπρα καὶ μ' ἓνα μεγάλο μαῦρο σαρίκι στὸ κεφάλι. Στὴ ράχη τους εἶχαν δύο ἄσκιὰ ἀπὸ δέρμα τράγου ποῦ θὰ τὰ πήγαιναν βέβαια στὸ ποτάμι νὰ τὰ γεμίσουν νερό. Οἱ γυναῖκες αὐτὲς μόλις καὶ ἔβλεψαν εἰκοσιπέντε ἔως τριάντα ἔτων καὶ ὅμως φαίνονταν πολὺ μεγαλειότερες. Τὸ πρόσωπό τους ἦταν σχεδὸν μαῦρο ἦσαν ἀκάθαρτες καὶ ἄθλια ντυμένες. Δυὸ-τρεῖς μάλιστα εἶχαν βάλει καθιστὰ τὰ παιδιὰ τους πίσω στὸ λαιμὸ τους.

Ἡ γυναῖκες αὐτὲς μόλις εἶδαν τὰ παιδιὰ τὰ περικύκλωσαν καὶ ὅλο περιέργεια ρωτοῦσαν γι' αὐτὰ, μὲ φωνὲς καὶ χειρονομίες τὴν νέα ποῦ τὰ συνόδευε. Ἀλλὰ κείνη μόλις καὶ τοὺς εἶπε μὲ ἀδιαφορία δυὸ λέξεις.

Λίγο παρακάτω ἔκαναν νέα συνάντηση. Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἦσαν γυναῖκες, ἀλλὰ σκυλιὰ, καὶ τί σκυλιὰ! Ἦσαν κάτι ἀδύνατα καὶ μεγαλόσωμα ζῶα, μὲ χρῶμα κιτρινωπὸ,

μὲ μυτερὸ μουσοῦδι, σηκωμένα αὐτιά καὶ μὲ οὐρὰ σὰν ἀλεπούς. Ἐτρεχαν καὶ γάυγιζαν ἄγρια καὶ μάλιστα σὰν εἶδαν τὸν Ἄλῃ ποῦ φυσικὰ ἀκολουθοῦσε πάντα τοὺς μικροὺς τοῦ κυρίου.

Ἀλλὰ ἡ νέα χωρὶς νὰ φοβηθῇ, μὲ δυὸ τρία ἀπότομα λόγια τὰ ἔκανε νὰ φύγουν μακριὰ.

Ἀπ' τὰ πολλά, ἀφοῦ ἔστριψαν ἓνα βουναλάκι, ὁ Γιάννης εἶδε ἔξωφρα μπροστὰ του, στὰ πόδια τοῦ βουνοῦ, ἓνα ἀλλόκοτο σωρὸ ἀπὸ καλόδες, ποῦ φαίνονταν σὰν χαλιδονοφωλιές, τὴν μιὰ ἀπάνω στὴν ἄλλη.

Ἦταν τὸ χωριὸ Ἐδίσα. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ φαντασθῇ κανεὶς, ἀθλιώτερο χωριὸ ἀπ' αὐτὸ. Τὰ δρομάκια μεταξὺ τῶν καλυβιδῶν

ἦταν φοβερὰ βρώμικα. Τὸ ἴδιο καὶ οἱ καλόδες ἦσαν ἄθλιες καὶ οἱ πόρτες τους ἦσαν τόσο χαμηλὲς ὡστε γιὰ νὰ μπῆ κανεὶς μέσα ἔπρεπε νὰ σκύφῃ ὡς κάτω.

Οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ καθισμένοι στὸν ἥλιο μόλις καὶ σήκωναν τὰ μάτια καθὼς περνοῦσαν οἱ μικροί. Ὅταν ὅμως ἡ συνοδεία προχώρησε πιὸ μέσα στὸ χωριὸ ἡ περιέργειά τους μεγάλωσε. Τὰ χωριατόπουλα δλόγυμα σὰν ζῶα ἐφευγαν τρέχοντας τρομαγμένα, βγάζοντας στριγιές φωνὲς ποῦ ἀκούονταν μακριὰ, ἐνῶ οἱ γυναῖκες ξεπροβάλαν στὶς χαμηλὲς πόρτες τῶν καλυβιδῶν τους, γιὰ νὰ μπουὶν πάλι γρήγορα-γρήγορα μέσα κλείνοντας τὴν πόρτα.

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ὁ Λούλης κάνει ντους τοῦ σκύλου του. Πόσο εὐχαριστημένοι καὶ οἱ δύο!

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΩΣ ΕΦΑΓΑ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΦΤΑΙΩ ΤΡΙΑ ΧΑΣΤΟΥΚΙΑ

Μ' όλο που άρκετά χρόνια παύσαν από τότε, θυμάμαι όμως άρκετά ζωηρά την ημέρα εκείνη:

Και τη θυμάμαι μ' άκρατη γέλια τόσο που μου φαίνεται καλό να σας περιγράψω το κωμικό επεισόδιο που μούξε τότε συμβή.

Μπροστά από το σχολείο μας στεκόταν κάθε πρωί ένα μικρό άμαξάκι με ένα γαϊδουράκι ζεμένο μπροστά, που κάθε πρωί μερικοί συμμαθητές μου το περιόριζαν άλυπτα.

Τό σχολείο τόξ συχνά άπαγορεύει και πολλοί είχαν τιμωρηθεί, γιατί ό γαλατός είχε παραπονεθεί μερικές φορές στον Διευθυντή.

Άλλά κανείς δεν άκουγε ούτε φοβόταν!

Τά παιδιά θέλιν μάλλον να άρχίζουν τον γαλατά παρα τό υπομονετικό γαϊδουράκι.

Και διαρκώς του τραβούσαν τό μακρυνά του αυτιά ή προσπαθούσαν να τό διαώξουν πετώντας του πέτρες ή σπρώχνοντάς τό.

Φάναζε αυτό τό - άά του και σαν από διαταγή έφτανε ό γαλατός με τις χονδρές μπότες του άπ' τό μαγαζιά και φάναζε κι έβριζε, ένδ τά παιδιά έφυσγαν με γέλια και φωνές προς όλες τις διευθύνσεις, πολύ πιο γρήγορα άπ' τον βραδυκίνητο γαλατά.

Θά ήμουνα τότε 9 - 10 χρονών. Ένα πρωί στεκόμουν κι έβλεπα τους συμμαθητές μου στο καθημερινό τους έργο. Τότε πλησίασε πάλι ό θυμωμένος γαλατάς.

Ήταν κόκκινος άπ' τον θυμό του κι' άπό τό στόμα του βγαίναν φοβερές βρολιές.

Γιά μία στιγμή μοδρε ή ιδέα να φύγω κι' έγώ τρέχοντας όπως όλοι οι συμμαθητές μου, άλλά γρήγορα σκέφτηκα να μείνω εκεί ήσυχος άφού δεν είχα κάνει τίποτε.

... Όταν... Πάτερ! Είχα δεχτεί ξαφνικά ένα γροδ χαστούκι, άπ' τό μαλασμένο γαλατά.

Ουδελόζοντας άπ' τον πόνο κι' άπ' την άγανάκτηση, έτρεξα γρήγορα στο σχολείο, για να παραπονεθώ στον κύριο Διευθυντή.

Άνέβηκα γρήγορα - γρήγορα τη στενή σκάλα και μπήκα στο στενό και σκοτεινό διάδρομο που οδηγούσε στο γραφείο του Διευθυντή.

Σή βία μου όμως έπεσα άπάνω στο δάσκαλο της τετάρτης τάξης, που άκριβώς εκείνη τη στιγμή έβγαίνε για κακή μου τύχη άπ' την τάξη του φορτωμένος μ' ένα δόλοληρο δέμα από τετράδια και βιβλία που φυσικά έπεσαν κάτω κάτοντας ένα φοβερό κρόκο. Άλλά ό κρότος αυτός δεν ήταν τίποτα μπροστά

ΠΩΣ ΕΦΑΓΑ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΦΤΑΙΩ ΤΡΙΑ ΧΑΣΤΟΥΚΙΑ

Μ' όλο που άρκετά χρόνια παύσαν από τότε, θυμάμαι όμως άρκετά ζωηρά την ημέρα εκείνη:

Και τη θυμάμαι μ' άκρατη γέλια τόσο που μου φαίνεται καλό να σας περιγράψω το κωμικό επεισόδιο που μούξε τότε συμβή.

Μπροστά από το σχολείο μας στεκόταν κάθε πρωί ένα μικρό άμαξάκι με ένα γαϊδουράκι ζεμένο μπροστά, που κάθε πρωί μερικοί συμμαθητές μου το περιόριζαν άλυπτα.

Τό σχολείο τόξ συχνά άπαγορεύει και πολλοί είχαν τιμωρηθεί, γιατί ό γαλατός είχε παραπονεθεί μερικές φορές στον Διευθυντή.

Άλλά κανείς δεν άκουγε ούτε φοβόταν!

Τά παιδιά θέλιν μάλλον να άρχίζουν τον γαλατά παρα τό υπομονετικό γαϊδουράκι.

Και διαρκώς του τραβούσαν τό μακρυνά του αυτιά ή προσπαθούσαν να τό διαώξουν πετώντας του πέτρες ή σπρώχνοντάς τό.

Φάναζε αυτό τό - άά του και σαν από διαταγή έφτανε ό γαλατός με τις χονδρές μπότες του άπ' τό μαγαζιά και φάναζε κι έβριζε, ένδ τά παιδιά έφυσγαν με γέλια και φωνές προς όλες τις διευθύνσεις, πολύ πιο γρήγορα άπ' τον βραδυκίνητο γαλατά.

Θά ήμουνα τότε 9 - 10 χρονών. Ένα πρωί στεκόμουν κι' έβλεπα τους συμμαθητές μου στο καθημερινό τους έργο. Τότε πλησίασε πάλι ό θυμωμένος γαλατάς.

Ήταν κόκκινος άπ' τον θυμό του κι' άπό τό στόμα του βγαίναν φοβερές βρολιές.

Γιά μία στιγμή μοδρε ή ιδέα να φύγω κι' έγώ τρέχοντας όπως όλοι οι συμμαθητές μου, άλλά γρήγορα σκέφτηκα να μείνω εκεί ήσυχος άφού δεν είχα κάνει τίποτε.

... Όταν... Πάτερ! Είχα δεχτεί ξαφνικά ένα γροδ χαστούκι, άπ' τό μαλασμένο γαλατά.

Ουδελόζοντας άπ' τον πόνο κι' άπ' την άγανάκτηση, έτρεξα γρήγορα στο σχολείο, για να παραπονεθώ στον κύριο Διευθυντή.

Άνέβηκα γρήγορα - γρήγορα τη στενή σκάλα και μπήκα στο στενό και σκοτεινό διάδρομο που οδηγούσε στο γραφείο του Διευθυντή.

Σή βία μου όμως έπεσα άπάνω στο δάσκαλο της τετάρτης τάξης, που άκριβώς εκείνη τη στιγμή έβγαίνε για κακή μου τύχη άπ' την τάξη του φορτωμένος μ' ένα δόλοληρο δέμα από τετράδια και βιβλία που φυσικά έπεσαν κάτω κάτοντας ένα φοβερό κρόκο. Άλλά ό κρότος αυτός δεν ήταν τίποτα μπροστά

από τό Κολόμβου; (Παλιό) Τόξος

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

1. - Διαγωνισμός προς σύνθεσιν Ποιήματος.

Θέμα: *Τό Καλοκαίρι.*

Τό πολυκόμητο, τό διασκεδαστικό, τό ξεκουραστικό, τό άέριμνο, τό όρατό τέλοςάντων καλοκαίρι - άκόμα κι' όταν δεν είναι τόσο άέριμνο - δεν άξίζει έναν ύμνο; Άδόν ός ζητώ σήμερα να γράψετε. Για πρώτη μάλιστα φορά - και τό κάνω για δοκιμή, πού θα ήθελα καλό αποτέλεσμα - δεν όξς περιορίσω καθόλου. Την έκβιση του ύμνου σας, το ποιήματός σας, τήν άφήνω στην έμπνευση και την καλαισθησία σας. Μπορεί να ήν όξς στροφές κι' όξς στίχους θέλετε. Κι' οι στίχοι να είναι όσοδήποτε μεγάλοι ή μικροί. Καί τό μέτρο άκόμα ή κανονικό, όμοιόμορφο, ή άκανόνιστο, άνακατεμένο, δηλαδή με στροφές διαφόρων ειδών, όπως τό βλέπουμε σε πολλά ποιήματα που άρχίζουν π.χ. με δίστιχα ή τετράστιχα δεκαπεντασύλλαβα και τελειώνουν με έξαστιχα ή δικτάστιχα επτασύλλαβα, δικτάσυλλαβα κτλ. Έπίσης και τό είδος του ποιήματος τό άφήνω ελεύθερο. Μπορεί να είναι καθαυτό λυρικό, σοβαρό, ή φαιδρό, χιουμοριστικό, άν όχι και σατυρικό. Τίποτε άλλο.

2. - Διαγωνισμός Λευκών Λέξεων.

Στό κείμενο κάθε σελίδας του σημερινού φυλλάδιου θα συναντήσετε από ένα ή από δύο λευκά, λευκά διαστήματα. Στό καθένα λείπει από μία λέξη, που πρέπει να τη μαντέψετε από τό νόημα της φράσης, τό ύφος και τη γλώσσα του συγγραφέα, και τό μήκος του κειμένου. (Γιατί μπορεί να ταυριάζη εκεί και μία άλλη λέξη, άλλά να μη χωρή στο διάστημα που έχει μείνει λευκό). Οι Λευκές Λέξεις του σημερινού φυλλάδιου είναι τέσσερα. Και στην άπάντησή σας θα τις σημειώσετε έτσι:

1. - Στή σελίδα 305 («Μικρή Ποιγή Πισσα») στήλη α', στίχος 13, λείπει ή λέξη (π.χ.) 'Ισός.

2. - Στή σελ. 307 («Αθηναϊκά Έπιτολικά») στήλη β', στίχος 15, λείπει ή λέξη μορφή.

Και καθέξής. Έννοείτε πως δεν είστε υποχρεωμένοι να βρήτε όλες τις λέξεις, παρά όξς υποθέσετε. Άκούμα, άν σ' ένα κενό βρήτε να ταυριάζουν δυο και τρεις λέξεις μπορείτε να τις σημειώσετε όλες π.χ. κάξος ή τόπος ή μέρος: φάναζε ή έκαζε.

Κοινοί όροι όλων των Έπιδόντων Διαγωνισμών. - Δωρεάν παίρνουν μέρος όλοι, όσοι έχουν έγκυραμένο ψευδώνυμο για τό 1940, και με δικαίωμα συμμετοχής δε. 8 ό χωρίς ψευδώνυμο συνδρομητά ή τ' άδέλφια τους. - Κάθε άπάντηση πρέπει να είναι γραμμένη μόνη της, σε χωριστό χαρτί, με την έπιγραφή: «Απάντηση στον τάδε Διαγωνισμό του τάδε» (όνομα, ψευδώνυμο, διαμονή, χρονολογία και, άπαιτητως, ήλικία). - Προθεσμία για όλους αυτούς τόξς Διαγωνισμούς: μέχρι τέλους Οκτωβρίου 1940.

Στό έρχόμενο φυλλάδιο θα προκηρυχθούν κι' άλλοι.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ

νυμο για τό 1940, και με δικαίωμα συμμετοχής δε. 8 ό χωρίς ψευδώνυμο συνδρομητά ή τ' άδέλφια τους. - Κάθε άπάντηση πρέπει να είναι γραμμένη μόνη της, σε χωριστό χαρτί, με την έπιγραφή: «Απάντηση στον τάδε Διαγωνισμό του τάδε» (όνομα, ψευδώνυμο, διαμονή, χρονολογία και, άπαιτητως, ήλικία). - Προθεσμία για όλους αυτούς τόξς Διαγωνισμούς: μέχρι τέλους Οκτωβρίου 1940.

Στό έρχόμενο φυλλάδιο θα προκηρυχθούν κι' άλλοι.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Αθήνα, 22 όξς Εθριπίδου την 23 'Ιουλίου 1940

ΑΝΕΒΑΛΑ τή δημοσίευση 'Αποτελεσμάτων, για να προκηρύξω τους καλοκαιρινούς Διαγωνισμούς που είναι καλοκαίρι. Σήμερα προκηρύττω δύο, Ποιήματος και Λευκών Λέξεων. Στά έπόμενα φυλλάδια θα προκηρύξω Κρυπτογραφικό, Τυπογραφικό Λαθών, Μεταφράσεις, Φωτογραφία και Δηγήματα - τό όλον έπτά. Κατόκι θα δημοσιευθούν τά αποτελήματα του περσιού Ζωγραφικής - τό τελευταίου - και θα γίνη ή περιφημη «Κυριακή».

Γιά την «Ασβουθη Φλόγα» του κ. Μαρίνου Σιγούρου έχασα να πώ προχθές, πως όξοι θέλουν τό βιβλίο από τις 'Επαρχίας, μπορούν να στείλουν τό αντίτιμο - δρ. 65 - με ταχυδρομική έπιταγή προς την «Βταρ» προς ένίσχυση των έπικνησιακών μελετών, Κέρκυρα», και θα τό λάβουν άμέσως ταχυδρομικώς. Γράμμα είναι περιττό. Άρκει στο άπόκομμα της έπιταγής να σημειώνεται καθαρά ή διεύθυνση του άποστολέα και για ποιά βιβλίο στέλνει τά χρήματα.

Δεν πειράζει. Κάσσιε, έδύ έρχομαι συχνά, ότε σ' άλλο ταξίδι μπορεί να γνωρίσος και τον κ. Φαίδωνα. Όχι, Μ. Άγγελος σε ξένη γλώσσα δάν δημοσιεύονται μόνο έλληνικά.

Συγχαρητήρια, Μίς 'Ηνη, για τό έριστα. Καί, ό κ. Φαίδων θα ξανάρθη στην Πάτρα τό φθινόπωρο, για να κάμη διαλέξη, και με χαρά του θα σε ξαναβή.

Καρητισμός και στις... άλλινές σου άδελφές. Άλλά γιατί νομίζεις ψεύτικες τις άδελφές του Άνανία, άφού τις είδες και... στο βάπτρο;

Νίτσα, είναι λυπηρό, άλλ' άφού παραηγοσαν την άθωα, την άδελφική σου συμπεριφορά, καλά κάνεις που τους κρατάς τώρα σε άπόσταση. Παρακάτω μου λέξ για πολιτισμό. Να λοιπόν που είναι άληθινός πολιτισμός, εκεί που άγρία και κορτίσια μπορούν να ζούν σ' ένα σχολείο σαν άδέλφια, όπως στην Βόρρακη. Έμεις έδω έμιασε άκόμα ή άπολιτιστοι - δυστυχώς!

Μην άνησυχός, Λογχοφός της Βογιάλης. Κατά λάθος σου είπα να στείλεις 10 δραχμές για την έγκριση ψευδώνυμου, ένθ και τό ψευδώνυμο σου είχα έγκρισει - στο 20 φυλλάδιο - και τό δικαίωμα είχα λάβει. Σού έστειλα και τον Όδηγό.

Έξος, Ταξάν, που ήρθες πρώτος στην τάξη σου, και χάρη που θα με γράφες τώρα συχνά. Για τό ψευδώνυμο σύμφωνο: σου ένέκρινα νέο, άλλά μπορείς να μεταχειρίζομαι και τό παλιό.

Έννοώ τη χαρά σου, Πληγωμένη Άε-

κέ, που είσαι τώρα Διαπλάσσοπουλο. Για να είσαι όμως και άξιος του τίτλου, πρέπει να λαβαίνεις μέρος στην κίνηση, που τολάχιστο μπορείς. Άπό τους «Άετός» που έπρότεινες, μόνον ο «Πληγωμένος» ήταν έλεύτερος. Σού τον ένέκρινα και περιμένο. Έξακολούθησε να στέλνης και λύσεις.

Πολύ καλός ό γενικός βαθμός σου, Καρδέτσια, και στα Μαθηματικά 17, εδγ. Ναι, από τά πιο μεγάλα και καλιά Διαπλάσσοπουλα, μερικά θα μπορούσαν να ναλάθουν τον έορτασμό των Έθνητάχρονων και στη Θεσσαλονίκη. Σού έστειλα 4 τετράδια. Μη δέν έλαβα τό άλλο σου γράμμα; Κι' έγώ ήσυχασα, Στραβόβουλο, όταν στο τέλος του γράμματός σου είδα πως προδιδάσθηκας. Άπό σήμερα, καθώς βλέπεις, αρχίζουν οι προκηρύξεις των Έκτάκτων Διαγωνισμών. Σ' αυτούς, έννοείται, θα λάβης μέρος, και στο Πένταθλο του χρόνου - ή μάλλον τό 1942, γιατί κάθε δύο χρόνια γίνεται - πρό θα είσαι μεγαλύτερη.

Πολύ μ' εδχαρίστησε τό πρώτο σου γράμμα, Καμείλια, κι' έπιξω να με γράφες τακτικά. Για τό καλά λόγια σ' εδχαριστούμε όλοι. Θα πώ στη Δευκή Καμείλια πως, όταν τη γνώρισε στο γραφείο μου, τη συμπάθησε πολύ, και πως αυτή σου έμνησε την άγάπη σου στα λουλούδια και ιδιαίτερος στην καμείλια, τη στιγμή που έφανεσε για ψευδώνυμο...

Δεν άφιβάλλω, Πλακέτις, πως οι βαθμοί σου θα είναι πολύ καλοί. Να ιδω όμως, θα με θυμάσαι όσο λές στην Κατασκήνωση, που θα περάσης τ'όρατο σου καλοκαίρι; Στείλε και τη γελοιογραφική σου, άλλά για τό εικονογραφημένο Π.Π. δέν θυμάμαι.

Γαλανόλοση Έπιτάλω, τα συγχαρητήρια μου πρώτα που ήρθες πρώτη στην τάξη σου με 19 12/15. Χάρω πολύ για την άπόφαση σου να μηξς και στην κίνηση, άν έδιάδαξες όμως και τον Όδηγό, έλ' αυτά θα τα ήξεραι δχι «επάνωκάτω», άλλά στην έντέλεια. Καί, τις λύσεις μπορείς να τις στείλεις; κι' εδχαίριστες στο γράμμα.

Πραγματικώς, Άνεμοξάλη, είναι μεγάλη διαφορά να διελέξης μία διάλεξη τυπωμένη και να την έκοξς από τον ίδιο τον συγγραφέα. Μεγάλη διαφορά έπίσης παρουσιάζει, ως διμητής ό κ. Φαίδων από τον άειμνηστο Σουκουτή. Έκείνος ήταν εύγλωτος, άδτοσχεδιαστής, ένθουσιώδης, που παρούσε κι' ένθουσιάζε άπεναντίας ό κ. Φαίδων τα γράφα και, είτε από μνήμη, είτε κοιτάζοντας τό χειρόγραφο, τά λέει άπλά, ήρεμα, για να έντυπώνονται στο νοθ του άκροατή και να τον κάνουν να σκέπτεται. Γι' αυτό ποτέ σχεδόν την έμιλία του δεν διακόπτουν χειροκροτήματα ένθουσιασμού: μόνο στο τέλος χειροκροτείται θερμά κι' έγκάρδια. Άπεναντίας, κάθε φράση σχεδόν του Σουκουτή προκαλούσε χειροκροτήματα. Δυο τρόποι, βέβαιος, διαφορετικοί. Ο Σουκουτής ήταν σήτση, ό κ. Φαίδων είναι έπιλάς διμητής.

Όρατό τό γράμμα σου, Στοιχειωμένο Γερύρι, σαν τον τάπο που τό έγραψες. Η περιγραφή του στην αρχή μου άρεσε πολύ. Καί γέλασα με τό «κόλπο» που σοφισθηκας για να γλυτώσης με την πάρε σου από τον άστυφάλακα, που ήθελε να σεξ πάξω γιατί γυρίζετε με ποδήλατα στον άπαγορευμένο παραλιακό δρόμο...

Και τό δικό σου πρώτο γράμμα, Όλυμπιονίκη, μ' εδχαρίστησε πολύ. Τό ψευδώνυμό σου, καθώς θα είδες, άνακρήθη,

και περιμένο την «ιστορία» του. Πώς πέρασε στον Άγιο Άνδρόα;

Σε συχαίρω, Μισρε Κόμη, για τό άπολυτήριο. Καί, τελείως ή δωδεκάχρονη μαθητική ζωή και τώρα άρχίζει ή άλλη, ή μεγάλη. Βόχομαι κάθε προκοπή. Για τάλλα σου έγράφα ιδιαίτερος.

Βασαπόρη, άφού έγραψες τόσο καλά, βέβαια οι βαθμοί σου θα είναι μεγάλοι. Μα πολύ ένδιαφέρον διάδαξα τις έντυπώσεις σου από την έκθεση του Ζαπτείου.

Πολλά γράμματα κι' αυτή την έβδομάδα: Μορφία, Άσκη, Γκλόρια, Άθανάσιε Διάξ, Άλχη Μόρα, Έγώ, Παδηλάτρια, Σίφωνα, Άλματε, καλά μου παιδιά, διάδαξα και φύλαξα τά όρατα γράμματά σας. Άν μπορούσα, θα όξς άπαντήσω στο έρχόμενο. Άν όμως έδωξ καμιά πλημύρα από νέα γράμματα, δέν θα όξς άπαντήσω παρά όταν με ξαναγράψετε.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Όξς σήμερα έλαβα και τά έξής:

«Η άλλη πατρίδα», «Άπ' τό Ήμερολόγιο μου», «Αποχαιρετισμός», «Άστρονόμος και χωρικός», «Άπόξος», «Τό μαγεμένο νησί», «Στό χωριό μου», «Γλυκοχάραγμα», «Θαυμαστό τά έργατά σου», «Ηλιαχτίδα», «Βραδυή άρμονία», «Ο Στελιανός», «Ο Μιχαλάκης», «Άπό τά Φαίδρα», «Νυχτοτράγουδο» (ψευδώνυμο και τίτλος), «Τι μου έμνήσαν οι Πνευματικές Άσκήσις», «Επιτάδιον», «Ο Έρρίκος Δ' και ό χωρικός».

ΕΓΚΡΙΞΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Μακεδόν ά (ΚΓ). Ήπότης της Τήνου, ά. (ΣΜ). Νέλιων, ά. (ΙΚ). Σανθή Κορφατοπούλα, κ. (ΕΚ). Φοίνιξ, ά. (ΔΣ).

Άνανεώσις Ψευδώνυμων: Κόκα, κ.

Η Διάπλασις άσπάξεται τους φίλους της: Σαντεμένο Περασιώτη (πολύ με συγκίνησε τό γράμμα σου με παίρνεις από 11 χρόνων παιδάκι και τώρα είσαι 17, τελειόφοιτος, έτοιμος για τό Πανεπιστήμιο, άλλά τί καλά που θέλεις να είσαι άκόμα παιδί, και θα λάβης μέρος στην κίνηση μου, τώρα που έλευθερώθηξς όριστικά από τά μαθήματα!.) Μουσίτσων (χαίρω πολύ ό λίσος δεκτέξς εδχαριτωτή) Κόμητα Μοντεχόρσαν (έλαβα έστειλα 2 δασμ. κισόχαρτα) Καπετάν Άργαν (έστειλα) Σαντούλαν (αυτό, καθώς θα είδες, σου ένέκρινα συχαίρω για τό όρισια και χάρω που είσαι τώρα καλά έλαβα και τις λύσεις και σημείωσα τό ψευδώνυμό σου) Όρντιάντσαν (είχε που και τό ήρθες πρώτος στην τάξη σου) θα τό διαδάσω με τη σειρά του και θα σου πώ τόμους μου δεμένους θα έρθη μόνο στα μεγάλα βιβλιοπωλεία των Άθηνών) Καπετάν Νικηφόρον (έξέτέλεσα) Ήπότην Λαγαρντιέ (τό έγκρινε βέβαια!) Δακρυσομία Χαμόγελο (έστειλα 15 τετράδια ό λίσος, όξο δέν έχον δημοσιευθεί, είναι πάντα δεκτέξς) Κρητισοπούλαν (έστειλα 2 τετράδια) Σιδερόξο Χέρι (έστειλα 5 τετράδια) Νέλιωνα (αυθ σου ένέκρινα και χάρω πολύ τετράδια έστειλα) Πράσινο Άλόγο, Ίσταν, Γαλανομάταν κτλ. κτλ.

Είς όξας έπιστολάς έλαβα, μετά την 20 'Ιουλίου θάπαντήσω στο έρχόμενο.

